

Paavirkning af et ubetvingeligt Instinkt foer halvvejs op til Huen, idet Provsten gik forbi.

Et Par Minutter efter, endnu før alle Mændene var kommen indenfor Kirkedøren, begyndte Salmesangen under Hjælpe lærer Johansens Ledelse.

Sangen lød ikke ilde, skønt hele Menigheden, baade Mænd og Kvinder, straks istemte med udfordrende Kraft. Hvor meget ondt man end kunde sige om den gamle, skumle Munkekirke — og dens mugne Kælderluft og grønskimlede Hvælvinger var ofte blevet bravt spottet i Væver Hansens Forsamlingssal — den ejede i hvert Fald en velgørende Evne til at bryde og mildne Stemmernes raa Styrke. De høje Loftsbuer samlede det forvirrede Tonemyr i fredelige Harmonier og kastede det tilbage som Melodi. Ja, endog Menighedens uafladelige Hosten og Harken og Provstens kraftige Næsepudsen foran Alteret gengaves af Hvælvingerne med en Højtidelighed, forlenedes med en Overjordiskhed, der uvilkaarlig stemte til Andagt.

Efter at to Salmer var afsungne, trak Hjælpe lærer Johansen sig ind i sin lukkede Stol. Med genlydende Skridt skred Tønnen ned over Kirkegulvet og steg op ad Prækestolens Trappe, hvis Trin knagede under Vægten af hans svære Legeme.

I dette Øjeblik hørtes Lyden af en Vogn, der standsede udenfor paa Vejen; og netop som Provsten begyndte Indledningsbønnen, aabnedes Kirkedøren af en ældre, sortklædt Mand, der havde en hvid Lærreds-Kørefrakke skødesløst hængende over den ene Arm.

Synet af denne Skikkelse vakte i hele Kirken en Bevægelse, der ikke kunde have været meget større, om det havde været Vorherre selv, som her pludselig aabenbarede sig for Menigheden. Endog Væver Hansen, der havde stillet sig op ad den midterste Pille, for at alle i Kirken skulde kunne se ham, syntes et Øjeblik at tabe Fatningen; hans ellers saa beherskede og kattekloge lille Ansigt fik pludselig et ganske faaredumt Udtryk af Forbavselse.

I det nederste Stolestade paa Mandssiden, hvor den fremmede søgte hen, rejste man sig straks for at rømme Bænken. Men